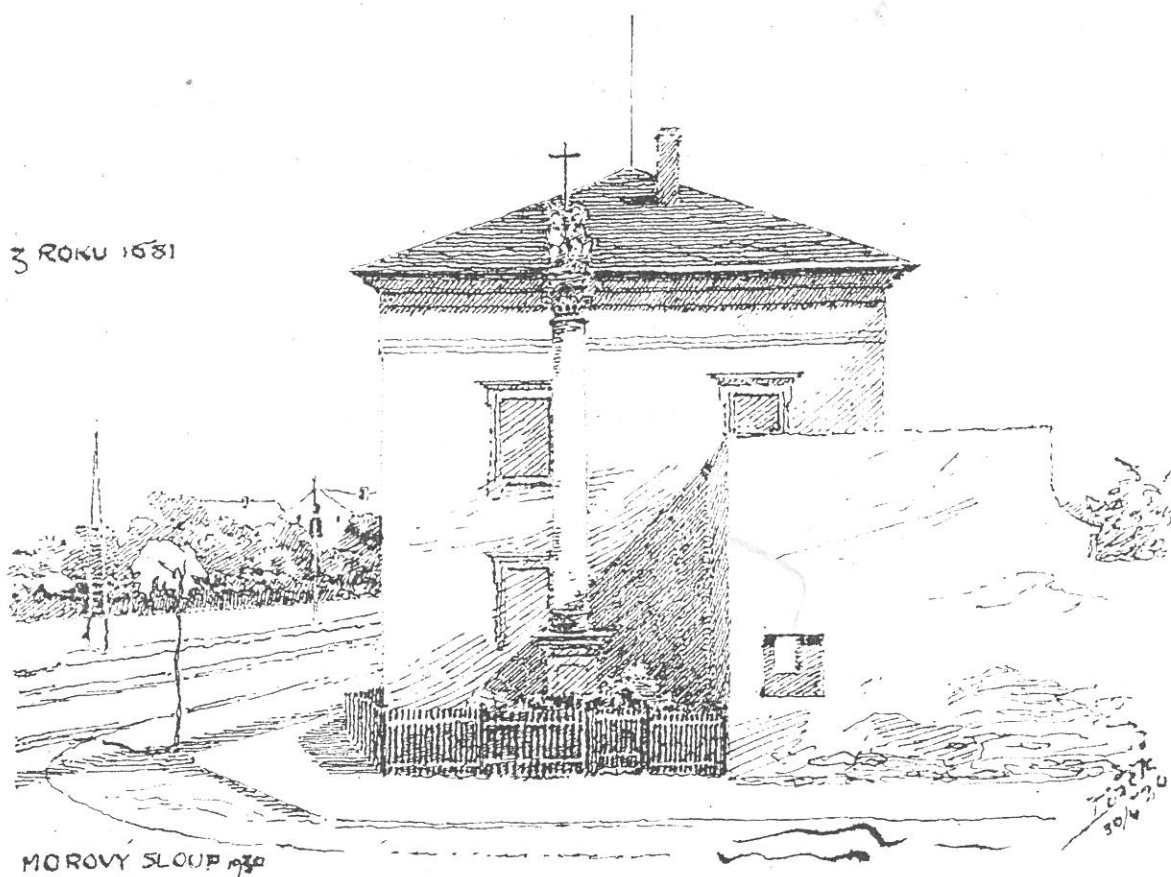

CÍTOLIBSKÝ ZPRAVODAJ 1/98

OBECNÍ ÚŘAD INFORMUJE

- ❖ Nový rok 1998 začal s převrácenou plechovou čekárnou na zastávce ČD - snad vítr - zase práce pro naše hasiče.
- ❖ Počátkem ledna byla podepsána smlouva na provoz autobusů na rok 1998 - přijde na 30.000 Kč.
- ❖ Od ledna prodává pan Bártil v prodejně Bemela propanbutanové lahve.
- ❖ Ve stejném čase se objevila kulturní agentura JARA se žádostí o pronájem zámecké zahrady na pořádání hudebních koncertů.
- ❖ V lednu došlo k jednání o právní dohodě mezi obcí, Severočeskou vodárenskou společností a Ekostavbami na výstavbu výtlačného potrubí odpadních vod z Cítolíb do čističky v Lounech.
- ❖ Ve stejnou dobu je projednáván na Okresním úřadě Louny, referátu životního prostředí, nový zákon o odpadech. Vzniknou nové povinnosti jak obci, tak občanům. Škoda, že jen těm pořádným.
- ❖ 21. ledna se začalo pracovat na žádosti na Státní fond životního prostředí Praha o příspěvek na plynofikaci obce. Po celý únor probíhala jednání s Okresním úřadem Louny, Inspekcí životního prostředí v Ústí nad Labem, Severočeskými plynárnami v Ústí nad Labem, Územním odborem ministerstva životního prostředí v Chomutově. Dne 5. března byla žádost předložena na Státním fondu životního prostředí v Praze. Byla přijata, bylo nám přiděleno registrační číslo. Teď jde o to , aby nám byly přiděleny nějaké finanční prostředky.
- ❖ Koncem února rozhodla rada obce na základě hlasování Klubu zastupitelů o přidělení bytu v čp. 329 p. Hubkovi. Přidělení bytu bylo podmíněno složením kauce 10.000 Kč a nájemní smlouvou na dobu určitou.

- ❖ V měsíci únoru Nemocnice s poliklinikou Louny převedla bezplatně do majetku obce zařízení zdravotního střediska.
- ❖ Počátkem března souhlasila rada obce se zahájením prací na žádosti o státní dotaci na akci Převod odpadních vod Cítoliby-Ekostavby. Žádost bude zpracovávat stejná firma PROVOD Ústí nad Labem (konkrétně Ing. Plichta), která zpracovala žádost o plynofikaci.
- ❖ 16. března zemřela sl. Irena Procházková z čp. 199. Jmenovaná nemá pravděpodobně žádné bližší příbuzné, nikdo se nepostaral o vyřízení pohřbu, který nakonec obstarala obec. O dům se však přihlásilo dědiců dost.
- ❖ Koncem března přišla nabídka od firmy Heinz z Prahy na opravu věžních hodin. Starý stroj je prý již nepoužitelný, je nutno dodat nový, cena cca 250.000 Kč.
- ❖ Na posledním veřejném zasedání zastupitelstva obce padl návrh z řad občanů na uspořádání sbírky na pořízení nových hodin. Vážení občané, prosím vás o zvážení, zda bychom dokázali mezi námi takovou částku vybrat (tedy alespoň její část, doufám, že by nebyla všechna tíha na občanech, ale také na úřadech a institucích). S případnými nápady se laskavě podělte s Obecním úřadem Cítoliby.
- ❖ V dubnu jsme oznámili Sdružení obcí Severních Čech, že akcie plynáren a elektráren zatím nehodláme prodávat.
- ❖ V obci skončila akce telefonizace.
- ❖ Pro občany Lounské ulice máme radostnou zprávu. Dne 27. dubna byla výkopem sond zahájena akce plynofikace Cítolib.
- ❖ Počátkem května projednal klub zastupitelů problém pořádání hudebních produkcí v zámecké zahradě.
- ❖ Naši hasiči opravili studnu Barborku na návsi.

- ❖ Obecní knihovna tyto měla akce: 29. ledna posezení s Lenkou Mráčkovou u videa s operou Leoše Janáčka „Příhody lišky Bystroušky“, 8. března již třetí maškarní ples pro děti, 12. března posezení s ředitelem Městské knihovny v Lounech (téma Konstantin Biebl), 2. dubna promítání diapozitivů a vyprávění MUDr. Petra Vopaty o jeho cestě do Jordánska a Sýrie.
- ❖ 16. května proběhly již tradičně povedené Máje, které pořádá Sbor dobrovolných hasičů, novinkou byla po letech uspořádaná májová zábava v sokolovně.
- ❖ Za první pololetí roku 1998 se narodily v Cítolibečích tyto děti: 2. ledna Nikola Štarková, 3. ledna Karolína Patakiová, 22. ledna Tomáš Zmatlík, 27. února Pavel Votruba.
- ❖ Do obce se přistěhovalo sedm osob, vystěhovalo jedenáct.
- ❖ Zemřeli paní a pánové Marie Benová, Irena Procházková, Miroslav Cimr, Svatopluk Bláha a Dalibor Suchomel.

Okénko od sv. Jakuba

Že je v naší obci překrásný chrám sv. Jakuba, to ví každý. Nelze ho přehlédnout. Co by mohlo uniknout letmému pohledu, je fakt, že tento kostel žije a dýchá vírou i dnes. Přesvědčit jsme se mohli hned dvakrát. Dne 18. dubna, když pan vikář Horák křtil dvě nemluvňata najednou. Malý Daniel Hordyčuk ukázal, že se umí ozvat. Jistě z něj vyroste bohatýr, který se ničeho nezalekne. Naopak Editka Grunzová se rozhodla, že dívkám sluší skromnost a po celou dobu obřadu ani nepípla. V pravé poledne 24. května byla pokřtěna Anežka Štruplová, druhorozená dcera Štěpána Štrupla, bývalého varhaníka u sv. Jakuba. Přejeme všem třem dětem, aby v láskyplné péči rodičů vyrostly ve schopné a poctivé občany. Udělení svátosti křtu je vždycky krásná událost a tentokrát to platilo nejméně trojnásobně. Nevím jestli se o to

zasloužilo více ušlechtilé prostředí, krása liturgie, nebo hudba. Jak tu bývá v poslední době zvykem, zpívalo se za doprovodu dvou kytar. Ozvala se i flétnička. Dne 19. května dopoledne byli hosty chrámu a pana prof. Šestáka rodáci z Loun, kteří žijí již dlouhou dobu v Praze.

Přečetli jsme z kroniky Cítolib

Zima začala hned 20. novembri 1855 a v prosinci byly velké mrazy. Trvala do 26. ledna 1856, pak roztálo. Led byl silný jeden loket (cca 0,5 m). Únor byl dílem blátivý a deštivý, 20. února napadl sníh. Březen byl zpočátku sníh, až do 20. také velmi větrno a zimavo, od 23. bylo deštivo. Jarní setba počala dne 20. března 1856 u nás a okolo vody do 20. měli hodně zaseto a očekává se jaká bude sklizeň.

Opět rok 1855. Pan Ondřej Klimček, vrchní správce knížecích dvorů v Cítolibeč, žádá představenstvo obce Cítolibské, by se povolilo osázet místní plac, který k okrase sloužiti bude. Takové jednání bylo schváleno a za dobré uznáno. Pročež na obecním placu se všelikým křovím okrasa od pana Ignáce Fogla, co knížecího zahradníka, zhotovila.

Roku 1855 byla nově vystavěna fara, k čemuž obecenstvo zdejší jak přivezení vši potřebné látky stavební, tak ruční práce zdarma vykonalo. Před farou na obecním placu se zhotovily dvě zahrádky okrasné. Též toho roku před pivovarem na obecním místě jedna zahrada zhotovena byla.

Roku 1856 zhotovila se směrem od zámku k pivovarskému sklepu směrem ke stoce až k silnici též zahrádka. Obecní místo znie. Toho roku 1856 bylo velké krupobití, postihlo oblasti kolem Oharky, okresy postoloprtský, lounský, libochovický a více jiných okresů. V našem okrese utrpěly největší škody obce Lenešice, Dobroměřice, Nečichy, Chožov. Přitom krupobití tašky na střechách rozbity byly. Obec lenešická spotřebovala tašek na krytbu 120.000 kusů. Zjara, když začaly stromy pučeti, zmrzly a oschly. V roce 1856 se zdařilo obilí, ale ovoce nebylo žádné, chmel se též povedl. Toho roku vyšlo nařízení císařské o uvedení míry a váhy vídeňských v království českém. Tedy od prvního září roku 1856 váhy a míry všelikého zvyku přestaly platiti.

Paměti hodno roku 1857. Dne 3. dubna na vrších povstala bouřka a táhlo na Litoměřice. okolo čtyř hodin odpoledne stáhla se na naší obec a druhá bouřka proti ní od Postlberku, strhla se náramná bouře a blesky s kroupama, takže strašlivě bylo. Toho dne zapálil blesk v Chlumčanech do stodoly Lehorovy a druhý v Černčicích do Lilových statku. Třetí do topole ve Vršovicích a více újmy se stalo. Mnozí hádali z této ranné bouře tužší zimu, čehož dne 24. dubna napadlo mnoho sněhu, u nás na čtvrt lokte (12 cm), v horních krajích okolo Jezeří až na 2,5 lokte.

Rok 1858. Únor bylo sněhu jen poprašek, zem vymrzla na 1,5 lokte. Toho roku svítla od západu hvězda, která se v měsíci říjnu objevila a trvala do 5. listopadu. Zpočátku měla u sebe malé pruhy, dáleji dostávala mnoho sáhu dlouhé paprsky (sáh je 1,77 m). V měsíci listopadu a to sedmého započaly již mrazy a desátého napadlo mnoho sněhu. 19. napadlo sněhu na 10 coulů (24 cm) a nastaly kruté mrazy. Dne 21. počala obleva a sníh se rozlívá. Do 7. prosince všechn sníh roztál. Jaká zima bude dáleji? Od měsíce listopadu začaly nové peníze čísla rakouského (měnová reforma). Staré peníze byly kasírovány (staženy). Roku 1858 byl pomník Radeckého odkrytý a s velkou slávou zasvěcen. Toho roku se vystavěla fabrika v Chlumčanech a započali pracovat dne 21. listopadu 1858. Téhož roku dne 7. prosince odložil jsem službu představenstva a byli zvoleni Václav Mocker za představeného, Antonín Cerp a August Pernest za radní.

V Cítolibeč 7. prosince 1858.

Josef Jindřich, bývalý představený.

Dobromil Lím

Studentská neděle

Ty se učíš
a venku slunce, krása.
Ty se učíš,
u srdce však tě drásá,
že místo života
a vůně vody od rybníků,
kol tebe mrtvo jen
a vyschlí brouci na špendlíku..
(psáno před zkouškou z entomologie, červen 1953)

Navlékání vzpomínek

(triolet)

Ranní slunce prozlatilo okna mého bytu,
čisté nebe dýchlo hloubkou směřující vzhůru.
Svěží vzduch se valí dovnitř jako potok citů,
jenž předběhl přetíženou hlavolamů řůru,
by pozdravil propletenec stovek jitřních mýtů.

Ranní slunce prozlatilo okna mého bytu...
Zrakem jsem se v duchu dotknul i venkovských štítů,
na veverku při tom vzpomněl, slézající kůru
borovice, která kouřmem dávna trčí si tu.

Dnes navlékám v pražské hlavě vzpomínkovou šňůru.

Ranní slunce prozlatilo okna mého bytu,
čisté nebe dýchlo hloubkou směřující vzhůru...

(20. února 1990)

Vzpomínka na paní učitelku

Annu Málkovou

(díl první)

Živá kronika Cítolib. Patřila svým životem i svým posláním učitelky mezi ty, kteří se vepsali do dějin Cítolib ne krásnými zlatými písmeny, ale prostým životem učitele tohoto starého typu, který nejen učí ve škole, ale celým svým srdcem žije se svojí obcí, se svými žáky, s jejich rodiči, prostě patří všem a je všude tam, kde se něco krásného děje, ale kde se také nejedna bolest někoho dotýká. Ano, všude bylo její srdce připraveno radovat se s radujícími a spolutrpet s trpícími. Snad proto, že její život se odvíjel dost smutně, od útlého dětství byla sirotkem a jejím životním štěstím byla její tetička Antonie, která ji dávala lásku za její maminku, která obětovala mnoho proto, aby z malé Aničky vychovala člověka, který umí nejen přijímat, ale i vracet, nejen brát, ale i dávat.

Jako jedna z prvních žen vystudovala na lounské reálce a když po první světové válce pohraničí zoufale volalo o pomoc mladých učitelů, ona byla na svém místě. Nastoupila v Ledvicích a potom v Mostě, kde působila celkem 11 let. V letech 1935 až 1946 učila v Černčicích. I tady dokázala nejednou ustoupit proto, aby pomohla jinému kolegovi. Docházela sem dennodenně pěšky tou známou černčickou cestou pod Pšaňákem přes Blšany. Večer se vracela domů, aby se mohla postarat o svou tetičku, které odplácela svojí láskou to, co od ní dostala. Stejným způsobem jako tetička, i ona se obětovala pro ni a byla ji oporou až do její smrti.

Po druhé světové válce střídala místa tak, jak se to líbilo tehdejším mocipánům, chvíli v Cítolibečích, na Senkově, v Lounech a zase na Senkově. Jak s míčem si s ní pohazovali jen proto, že vždycky zůstala tím, čím byla: jen a jen učitelkou bez politických okras. A snad právě proto si ji lidé všude vážili, byla jejich a jim patřila. Její práce se nikdy nekončila posledním zvoněním, naopak, vídali jsme ji v Osvětové besedě, v Sokole, mezi loutkáři i divadelními ochotníky. Takovou jsme ji znali a takovou si ji zachovejme ve svých vzpomínkách.

Ladislav Kozel

PAVLOVY DOPISY

z cesty kolem světa

(díl 7.)

Drazí rodičové a novomanželé,

Já vím, že už jste opět zděšení, že mě tady v té divoké Americe nějaká zmije spolkla, ne? Já za to přece nemůžu, že jsou od té doby, co jsem naposledy psal opět skoro dva měsíce pryč. Mě to tady utíká tak rychle, že vlastně těžko věřím tomu, že to vlastně nebylo předevčírem, ale přede dvěma měsíci. Myslím, že jsem psal, že jsme si s Holgrem obstarali jízdu gratis lodí z Fortaleza do Balén. Čekání na loď mě už lezlo na nervy. Věčně jsme se flákali na plážích a v přilehlých restauracích a okukovali místní děvčata. Jsou hezká, milá a jejich tu hodně - vůbec Fortaleza jimi přímo oplývá, řekl bych.

Konečně s desetidenním zpožděním jsme odrazili od břehu. Během tří denní plavby (Holgr stále a věčně koukal po „pftákách“, neb jeho hobby je ornitologie). Po příjezdu do Balén jsme se ubytovali u jedné skoro německé rodiny a na Holgra čekalo zklamání. Předně dopisy, které si nechal poslat na tuto rodinu, mu paní domu, v domnění, že už je dlouhý čas z Brazílie pryč, poslala zpět do Německa. Jeho maminka, poděšená vrácenými dopisy, volala telefonicky do Balén. Holgr dostal stipendium a ztratí na něj nárok, jestliže nenastoupí do příštího semestru. Pro něho to tedy znamenalo jediné. Vrátit se do Německa. Byl z toho celý zdrcený, měl plánů, kam se ještě podívá, a teď tohle. Další den přišly všechny dopisy zpět z Německa Holgr si radostně celý den polohlasně předčítal jeden za druhým. Během těchto dní jsme si zařizovali výlet s jednou leteckou společností, která obstarává spojení s jednou misí františkánů u Indiánů v Tirios. Letadlo odlétalo příští týden, měli jsme dost času, a přijali jsme tedy nabídku k návštěvě jednoho průzkumu na jihu státu Pará v centru pralesa s jediným spojením letecky. Měli jsme doporučení od ředitele této společnosti, a tak se o nás tady starali jako o vzácnou návštěvu. Přilétli jsme po poledni, prohlédli jsme si tedy jen tábor a přilehlé okolí. Druhý den jsme sjezdili celé naleziště (železná ruda), prolezli průzkumné šachty, vrty, odstřely. Odpoledne jsme vyrazili se synem pana ředitele na lov. Bylo to s ním na nic. Vrátili jsme se do tábora, vypůjčili si flinty a auto a opět vyrazili. Měli jsme celkem štěstí. Viděli jsme spoustu, ale nic se nám nedostalo na dostřel. Nejvíce lituji mladého jaguára, který si vyšel na procházku a zkrřížil nám cestu necelých 150 metrů před námi. Rychle jsme ujížděli, leč stejně rychle zmizel v pralese, nepočkal, nezdvořák. Pak jsem se ještě kradmo přiblížil k páru černých ptáků, větších než slepice (rovněž nás zpozorovali a odlétli). K ránu jsme se nedostali a vrátili jsme se přesně k večeri. Vypravovali jsme naše objevy starému geologovi, který se nám od srdce smál, příště prý nemáme na chudáka jaguára střílet, lepší je jemně ho drbat za ušima, to prý má raději. Potom si zavolal jednoho šoféra a řekl mu, aby nás zavezl na jednu opuštěnou cestu, tam prý určitě něco potkáme. Sehnali jsme si ještě pár patron a vydali jsme se hned na cestu. Stál jsem na plošině vozu, Holgr řídil. Dlouho jsme neviděli nic, jen pár malých zajíčků se nám mihlo přes cestu. Pak se v dálce zablýskly oči a pěkná velká lesní kočka si to šinula po cestě. Holgr okamžitě zastavil, chtěl jsme křiknout „jed“! a už se zase rozjel jako drak a vlétl

za ní do křoví. Pozdě, i tahle hezká kočka, má krásnou kožešinu podobnou jaguáří, nám zmizela v lese. Vztekle jsem si nahoře bručel „ví jen čert proč jsi zastavil“, Holgr slyšel, ale špatně mi rozuměl, jenom mě zpátky houkl „no dobrá, dobrá“. Opět jsme vyjeli, za jednou zatáčkou se objevil tapír, divná kráva na krátkých nohách s dlouhým čumákem, bez rohů. Holgr znovu staví. „Ježíš Mariá, jed' člověče, jed“ skáču na korbě rozčilením. Konečně to Holgrovi zapálilo a rozjel se rychle za ním. Tapír si to mašíroval, nikdy bych neřekl, že je tak rychlý, ve světle reflektorů už pěkný kus před námi. Náhle jsem viděl, že má v úmyslu zatočit a tak jsem tedy zbrkle, přes tu vzdálenost vystřelil. Nevím, jak bych se co nejdelikátněji vyjádřil, střelil jsem ho doslova a do písmene, no zkrátka do pr... . Nadskočil a vrátil se zpět na cestu a Holgr už zase zpomalil, „jed'!“ řvu a znovu nabíjím jednohlavňovou brokovnici kalibr 20. Holgr se dal opět do zběsilé jízdy, vylekaný tapír se ohlédl a než jsem mohl ještě jednou vystřelit, zmizel v pralese. Rychle skáču z auta, tahám mačetu a řítím se za ním. Podle praskání větviček soudím, že zůstal někde poblíž stát. Řidič mi pomáhá a svítí na cestu baterkou. Bohužel po něm ani stopy. Trpce vyčítám Holgrovi „proč jsi stavil?“, on se brání „proč jsi střílel?“. Jediný řidič se nám srdečně směje, my nakonec s ním. Ani jsme si nevšimli, jaký kus jsme zatím ujeli. Řidič nám náhle ukazuje na naší zásobu benzínu. Tak s tímhle do tábora nedojedeme. No jo, a co teď? Do tábora je nejméně 15 až 20 km. Skrze prales se žádnému z nás šlapat nechtělo. „Víte co?“ říká řidič. „Tady přece musí být opuštěný tábor. Snad tam najdeme něco benzínu.“ Skutečně nacházíme mezi prázdnými kanystry ještě jeden skoro do poloviny plný. Ráno už v šest vstáváme a v sedm odlétáme zpět do Balén. Hned na letišti jdeme na vojenské oddělení, zda jsme na seznamu pasažérů - nejsme! Letadlo do Tirios odlétá zítra a další až za 14 dní. Co dělat? Uvažujeme o dvou možnostech, vrátit se zpět k průzkumu, což mě nekonečně lákalo, anebo, a to byl Holgrův návrh, jet do Manaus, už našel i loď, která odjíždí zítra. Neměl jsem moc chuti. Holgr chtěl vidět Manaus. A pak už jen Tirios a musel zpět do Německa. Dobrá, sbalil jsem si všechny věci, Holgr si vzal jen to nejdůležitější.

Ačkoli cena jedné jízdenky byla 250 crs, podařilo se nám to usmlouvat na 100 crs pro oba. V domnění, že bychom mohli ušetřit i těch 100 crs, jsem během šestidenní plavby asistoval v kuchyni a poctivě ráno, v poledne i večer myl nádobí. Kupy nádobí. Holgr neměl

čas pomalu ani na jídlo, věčně koukal po „pftákách“. Když jsme přistáli v Manaus, ten ničema kapitán nezapomněl a musel jsem zaplatit 100 crs. Já blboun jsem utrácel své mládí v kuchyni. Steward, se kterým jsem v kuchyni pracoval, mi při rozloučení vtiskl 5 crs, prý na cigarety. Nechtěl jsem to vzít, ale byli jsme celou cestu dobří kamarádi a já jsem viděl, že by ho to mrzelo. Poděkoval jsme a vypadli jsme. Měl jsem adresu Marcela, kterého jsem potkal na své první cestě skrz Balén. Navštívil jsem jeho přátele v Rio a od nich jsem se dozvěděl, že teď bydlí v Manaus. Ubytovali jsme se u něho a od té doby se tu zdržujeme dosud. Chtěl jsem tehdy pokračovat do Venezuely a Holgr chtěl zpět do Balén. Čert ví jak, ale vyčenichal nějakého Němce, který podniká výlety do pralesa. Pořád o tom mluvil. Rozhodli jsme se, že pojedeme s ním, poté co jsme poslouchali všechny ty zážitky z cest. Od člověka, který se už 30 let toulá po horách, lesích a vodách, sbíraje kůže, hledaje zlato nebo diamanty, nebo jako průvodce vědců hledajících kmeny Indiánů či neznámý druh jakési rostliny, a pro peníze vozí rovněž i ty obyčejné a zvědavé turisty. Díval jsem se na mapy visící po stěnách a jen tak prohodil, projet tak loďkou Amazonas až do Orinoka. Tahle možnost skutečně existuje, podnikl ji už v polovině 18. století Humbolt mezi Rio Negro a Orinoco. Existují dokonce dva kanály, jimiž jsou obě, každá jinou cestou, propojeny. Holgr se celý nadchl. Člověče to by bylo něco nejméně na dva měsíce. V pralese. Koupíme loďku a malý motor a vydáme se na cestu. Tuhle musíme podniknout, studovat mohu vždycky, tuhle možnost mám jen jednu v životě. Tak to byl zrod naší budoucí cesty. AMOR. Amor znamená láska, má však i jiné významy - AMAZONAS-ORINOKO. Žádný z nás není milionář a tak jsme pro začátek sehnali pár turistů, s kterými jsme podnikli pětidenní a několik jednodenních túr. Výdělek nám vyšel akorát na jídlo, benzin a ostatní drobné potřeby. Nejzajímavější byla naše pětidenní túra. Přímo v pralese jsem skorem šlápnul na jedovatého hada (korálová zmije). Mám vysoké boty, nic se mi nemůže stát. Holgr mu pohotově sťal hlavu. Ještě týž den šlápl jeden malý indiánský hošík na ještě jedovatější zmiji, nerozpakoval jsem se a nahustil jsem ji plnou olova. Tak to byl můj druhý úlovek. Ještě byly před odjezdem problémy se Holgrovémi zuby. Mockrát vás zdravím, přeji vše nejlepší a doufám, že jsem vám dopisem udělal alespoň trošičku radost. Ještě napíši před odjezdem. Tak tedy zatím - ahoj Pavel.

Chrám sv. Jakuba v Cítolibech

Sobota 4. července 1998 v 19.30 hodin

MUSICA ANTIQUA
CITOLIBENSIS

*(Koncert z díla Václava Jana Kopřivy, Karla Blažeje Kopřivy,
Jana Adama Galliny, Jakuba Lokaje a Jana Venta)*

Účinkují:

Karolína Dyořáková (soprán), Lenka Šmídová (alt), Vladimír Doležal
(tenor), Zdeněk Hlávka (bas), Marie Šestáková (varhany), Kühnův smíšený sbor
- sbormistr Pavel Kühn, Symfonický orchestr Českého rozhlasu

Dirigent:

prof. Jiří Stárek

Koncert pořádaný Českým rozhlasem a Nadací K. B. Kopřivy, bude vysílán
přímým přenosem na okruhu Český rozhlas 3 - Vltava a obrazově zaznamenán
Českou televizí. Vzhledem k tomu žádáme účastníky koncertu, aby zaujali svá místa
nejpozději do 19.15 hodin.

Dobrovolné vstupné bude věnováno na účely cítolibské Nadace K. B. Kopřivy